

Cover Page

Universiteit Leiden

The handle <http://hdl.handle.net/1887/20013> holds various files of this Leiden University dissertation.

Author: Frederic Delano Grant, Jr

Title: The Chinese cornerstone of modern banking : the Canton guaranty system and the origins of bank deposit insurance 1780-1933

Date: 2012-10-24

SAMENVATTING:
DE CHINESE HOEKSTEEN VAN HET MODERNE BANKWEZEN

1. Inleiding

Dit onderzoek behandelt het Chinese idee dat ten grondslag ligt aan het depositogarantiestelsel in de Verenigde Staten. Het idee om verantwoordelijkheid te baseren op het lidmaatschap van een groep heeft diepe wortels in de Chinese geschiedenis. De eerste keizer die China verenigde, Qin Shi Huang Di, gebruikte collectieve verantwoordelijkheid als middel tot militaire en sociale organisatie. Het beginsel vond bovendien een financiële toepassing, als dwangmiddel voor betalingen aan de staat, die zich laat vergelijken met de wijze waarop onderdanen van de keizer tot bepaalde afdrachten en activiteiten werden gedwongen. In de achttiende eeuw, onder de Qing Dynastie, verlangden regelgevende instanties van kooplieden die werkzaam waren in relevante bedrijfstakken, dat wil zeggen in bedrijfstakken die door middel van een monopolie werden geëxploiteerd ten behoeve van het keizerlijk hof, dat zij een collectieve aansprakelijkheid op zich namen voor de schulden van andere bedrijven in het monopolie. De Hong-kooplieden uit Canton, voorzien van een monopolie op de Chinese buitenlandse, overzeese handel met het Westen, werden aldus in 1780 gedwongen collectieve aansprakelijkheid te accepteren voor de onbetaalde buitenlandse schulden van andere gildeleden. De wetgever van de staat New York nam dit gebruik, dat aan gezag had gewonnen door de verbinding met de beroemde Hong-kooplieden, in 1829 tot uitgangspunt voor de eerste formele wetgeving die over depositogarantiestelsels werd uitgevaardigd. Het zogeheten Garantiefonds ("Safety Fund", 1829-1866) heeft op zijn beurt de overname van gelijksoortige stelsels beïnvloed in dertien andere staten van de Verenigde Staten. Hoewel al deze stelsels het hadden begeven aan het begin van de 20ste eeuw, was de belangstelling voor een nationaal garantiestelsel sterk gegroeid, bij wijze van verbetering op de garantiefondsen die slechts opereerden op het niveau van de afzonderlijke staten. Een nationaal depositogarantiestelsel werd in de Verenigde Staten geïmplementeerd als onderdeel van de "Banking Act" van 1933, die was aangenomen onder invloed van de economische crisis van dat jaar, en heeft sindsdien voortbestaan. Vanwege de perceptie van succes, die doet denken aan de wijze waarop de staat New York de Chinese ervaringen van 1829 had begrepen, heeft het Amerikaanse model voor een nationaal depositogarantiestelsel sindsdien over de gehele wereld navolging gekregen. Expliciete depositogarantiestelsels bestaan thans in meer dan honderd landen; en uiteindelijk kan de inspiratie voor ieder daarvan worden herleid tot het China van de Qing dynastie via de vroege Verenigde Staten van Amerika.

2. Parallele crises (1829)

De transplantatie van het stelsel naar de Verenigde Staten geschiedde in het jaar 1829 in de context van een parallele financiële crisis. In Canton was het gilde van Hong-kooplieden dat op basis van vergunningen de Chinese overzeese handel met het buitenland dreef getalsmatig geslonken en overladen met schulden, terwijl de groep als geheel grote moeite had om nieuwe leden te werven. In de staat New York leidde het omvallen van een aantal banken tot een vertrouwenscrisis over de betrouwbaarheid van het papiergeld dat private banken met toestemming van de staat drukten en circuleerden. Men was bezorgd over de betrouwbaarheid van

private bankbiljetten; politici kregen het verwijt dat zij te gemakkelijk vergunningen hadden verleend aan instabiele banken; en het antwoord van de wetgever daarop was een weigering om oude bankvergunningen te vernieuwen of nieuwe af te geven totdat het probleem was opgelost. Hoewel de wereld in 1829 reeds nauw was verbonden door internationale handelsbetrekkingen, en informatie steeds sneller tussen Oost en West kon reizen, kwam het bericht van deze crises wederzijds niet aan. Net zoals de New Yorkse crisis niet bekend was in Canton, was de crisis in Canton evenzeer onbekend te New York. De Britse Oost-Indische Compagnie (EIC) drong aan bij de Chinese autoriteiten in Canton op dringende hervormingen van de handel. Toen dit onsuccesvol bleek, legde de EIC een handelsembargo op van oktober tot aan februari 1830. Dit embargo leverde ook geen resultaat. Maar tegelijkertijd legde Joshua Forman, een verklaarde voorstander van bankhervormingen, in januari 1829 in Albany, New York, de volgende optimistische woorden ten grondslag aan zijn vernieuwende voorstel voor een depositogarantiestelsel:

“De redelijke oplossing om de banken voor elkaar aansprakelijk te maken werd gesuggereerd door de regeling van de Hong-kooplieden in Canton, waar een aantal lieden, optredend voor eigen rekening, krachtens een vergunning van de overheid het exclusieve recht heeft om handel te drijven met buitenlanders, en waar allen aansprakelijk zijn voor ieders schulden in geval van faillissement. De situatie van onze banken is zeer vergelijkbaar; zij genieten tevens gezamenlijk van het exclusieve recht om papiergeld voor de burgers van de staat te drukken, en dienen krachtens dezelfde regel gezamenlijk aansprakelijk te zijn voor die valuta. Dit algemeen billijke beginsel, dat de toets der ervaring zeventig jaren heeft doorstaan, en krachtens hetwelk het schuldpapier van een Hong-koopman een kredietwaardigheid heeft verkregen over de gehele wereld die niet wordt geëvenaard door enige andere zekerheid, ligt ten grondslag, omgevormd en aangepast aan de mildere eigenschappen van onze republikeinse instellingen, aan het huidige systeem.”

Hoewel de New Yorkse wetgever wel degelijk over accurate informatie beschikte ten aanzien van het concept van collectieve aansprakelijkheid voor buitenlandse schulden onder de Cantonese Hong-kooplieden, was hij zich niet bewust van de problematische daadwerkelijke ervaringen met het Cantonese garantiestelsel.

3. De ontwikkeling van het Cantonese garantiestelsel

De Manchu-heersers van China onder de Qing-dynastie ontwikkelden een systeem dat voorzag in de uitgifte van vergunningen aan de Hong-kooplieden en de regulering van hun activiteiten. Na jaren van zorgvuldige voorbereiding hadden de Manchu in 1644 Beijing ingenomen, waarna zij hun verrassend snelle verovering van Noord-China konden voltooien. De opmars bleek moeilijker in het zuidelijke kustgebied alwaar de strijd nog veertig jaar woedde. Nadat de inmiddels verwoeste regio onder controle was gebracht, opende de Kangxi keizer het Zuiden voor de buitenlandse overzeese handel. De regionale economie reageerde snel en positief op deze stimulans. De Manchus zochten de voordelen van handel, maar achtten het tegelijkertijd van belang om de openbare orde te handhaven onder de verschillende handelsgemeenschappen en om de stroom van douane-inkomsten naar Beijing zeker te stellen. Aan de hand van experimenten en een aantal crises werd tijdens de

achttiende eeuw een samenhangend geheel van regels ontwikkeld om deze doeleinden te verwezenlijken. De regels die voor de handel in Canton werden ontwikkeld – het “Cantonsysteem” – putten uit Manchu en Chinese tradities, zoals besproken in Hoofdstuk 2 van dit onderzoek.

Het Cantonsysteem berustte op een klasse van officiële, vergunde kooplieden (*guan shang*) die doorgaans bekend staat als die van de Hong-kooplieden. De Chinese regering verleende deze kooplieden een monopolie op de overzeese buitenlandse handel maar verlangde in ruil daarvoor dat zij functies vervulden op het gebied van de veiligheid en de belastinginning. Een collectieve garantie voor de buitenlandse schulden van gildeleden – het Cantonese garantiestelsel (1780-1842) – werd in 1780 aan de Hong-kooplieden opgelegd als een aanpassing van de regeling voor de buitenlandse handel die eerder was afgekondigd in 1760. Voordien was al een collectieve aansprakelijkheid ingevoerd voor de schulden van handelaren wier bedrijf door het Keizerlijk Huishoudelijk Departement (*neiwufu*) van de Manchu was gemonopoliseerd ten behoeve van de keizer. Er zijn echter geen duidelijke bronnen overgeleverd die illustreren wat de volgorde van, of de reden voor, de invoering van deze praktijk was in de verschillende bedrijfstakken. In ieder geval werd in verschillende stadia vanaf 1754 een praktijk van collectieve aansprakelijkheid geïntroduceerd onder de Hong-kooplieden van Canton.

In de jaren na 1780 stelden buitenlandse crediteuren geregeld vorderingen in tegen de groep van Hong-kooplieden onder vigeur van de collectieve garantie. Deze vorderingen werden door de Cantonese autoriteiten in behandeling genomen volgens ordentelijke procedures die significant beter waren dan het systeem dat Chinese onderdanen ter beschikking stond wanneer zij vorderingen wensten te innen, aangezien deze Chinese vorderingen naar Chinees recht werden toegelaten (of afgewezen) en de Hong-kooplieden slechts werden verplicht tot terugbetaling zonder rente over een periode van vele jaren. De ontstaanswijze van dit systeem en de Chinese procedures voor het innen van vorderingen worden in Hoofdstuk 3 van dit onderzoek behandeld.

Betalingen door de Hong-kooplieden onder de collectieve garantie, en de nakoming van andere verplichtingen aan de Staat, werden verricht vanuit het Consoo-fonds dat opgericht werd in 1780. Het fonds ontving een bescheiden initiële storting in baar geld van de Hong-kooplieden en ontving daarna de opbrengsten van de *hangyong* belasting op de buitenlandse handel. Deze *hangyong* belasting, die werd geheven van 1780 tot aan het einde van het Cantonsysteem in 1842, bedroeg in beginsel drie procent maar werd wel eens verhoogd tot wel zeven procent, afhankelijk van de noden van het moment. Het Consoo-fonds werd aanvankelijk gehouden in de vorm van baar geld dat lag opgeslagen in kluizen in het Consoo Huis, de gildehal van de Hong-kooplieden. Dit geld was binnen tien jaar uitgeput; en hoewel het fonds belastingopbrengsten bleef ontvangen, werd geen enkele moeite gedaan om het bedrag van die belasting aan te passen aan de actuele of voorzienbare kans op verlies. Het geld dat nodig was om betalingen te verrichten uit het Consoo-fonds werd door de Hong-kooplieden naar vereiste bijeengebracht, op de grondslag van voortdurende bijstortingen.

De Qing regering nam wetten aan om verliezen te voorkomen die uit het Consoo-fonds betaald zouden moeten worden. Zo werden de leningen van buitenlanders aan Hong-kooplieden illegaal verklaard door verschillende wetten

die vanaf 1760 regelmatig werden uitgevaardigd. Deze wetten werden echter niet nageleefd. Een aantal negatieve prikkels gaf lokale bestuurders bovendien reden om niet toe te zien op de handhaving van beschermingsbepalingen. Buitenlandse handelaren sloten onvoorzichtige leningen af ten behoeve van de Hong-kooplieden, en de met schulden overladen kooplieden gaven zich over aan wanhopige praktijken in hun onsuccesvolle pogingen om het geld bijeen te halen dat zij nodig hadden om hun schulden met rente te betalen in de jaren na 1780. Een stricte handhaving van de strenge straffen voor het onbetaald laten van schulden, waaronder lijfstraffen en verbanning van failliete Hong-kooplieden naar Xinjiang, deed de zaken geen goed. Onderwijl gaven ambtenaren van de Qing-overheid assistentie aan buitenlandse geldschieters bij het innen van deze (nominaal) illegale leningen.

4. Het Consoo-fonds onder spanning

Vanaf zijn aanvang in 1780 stond het Consoo-fonds onder druk. Ondanks alle middelen die tot zijn beschikking stonden was het gilde in aantal geslonken, gereduceerd door de grootscheepse faillissementen van het jaar 1780, en dientengevolge opgezadeld met 600,000 tael (\$833,333) aan buitenlandse schulden die betaald moesten worden over een periode van tien jaar. Hoewel verschillende handelshuizen werden opgenomen in de periode van twintig jaar tot aan 1799, gingen vele ook ten onder. De Hong-geleerde Weng Eang Cheong spreekt van "het massaal uitsterven van kooplieden die voor 1790 werden gerecruteerd." Deze handelshuizen werden slachtoffer van het voortdurende probleem van onvoldoende kapitalisatie en gebrek aan toegang tot betaalbaar krediet om de groeiende handel te financieren. De instortingen markeren ook het einde van de periode waarin de Cantonese handel werd gedomineerd door de geöctrooieerde Europese compagnieën en door Hong-firma's die zich toelegden op hun behoeften. Bijkomende faillissementen leidden tot verdere aanslagen op het Consoo-fonds in de periode van 1780 tot 1799, zoals behandeld in Hoofdstuk 4. In de laatste jaren van de achttiende eeuw werd het Consoo-fonds daarnaast veelvuldig benut door de Chinese regering en door overheidsfunctionarissen, zowel voor militaire doeleinden als ook voor de onderdrukking van piraterij in deze steeds getroebleerdere tijden, en bovendien voor onttrekkingen ten behoeve van omkopingspraktijken.

Buitenlandse crediteuren, in het bijzonder de intussen dominant geworden EIC, erkenden dat het Consoo-fonds onder spanning stond in de beginjaren van de negentiende eeuw. De handel werd in deze turbulente jaren sterk benadeeld door cycli van Europese oorlogen en door binnenlandse problemen, waaronder piraterij, die de handel aan de Chinese kust bedreigden. Voor een paar Hong-kooplieden waren dit jaren van kansen en winst. De meeste Hong-kooplieden kenden dit echter als een moeilijke periode. Het verslag van Conseequa geeft een dramatisch voorbeeld van de problemen die Hong-kooplieden ondervonden gedurende deze overgangperiode. De ambitieuze Conseequa, die in 1796 werd opgenomen in het gilde, dreef handel met zeer veel buitenlanders. Hij verleende grote kredieten aan de nieuw gearriveerde Amerikanen in de jaren voor en na 1800. Deze kredietverlening aan onafhankelijke handelaren kwam in gevaar door oorlogen en door het Amerikaanse handelsembargo van 1807-1809, en Conseequa bemerkte dat hij zwaar in het krijt stond bij de EIC. Deze ontwikkelingen zijn besproken in Hoofdstuk 5 en 6 van dit onderzoek.

Van zijn kant begreep de EIC tegen 1800 dat aanspraken op de collectieve garantie onvermijdelijk leidden tot prijsverhogingen door de garantieverleners, of leidden tot meer Hong-faillissementen, wat de onderlinge concurrentie vervolgens verminderde tussen de leveranciers aan de EIC. Om die reden betrachtte de compagnie als crediteur terughoudendheid gedurende de periode 1800-1814, het onderwerp van Hoofdstuk 5 van dit onderzoek. De EIC vermeed het om aanspraak te maken op de collectieve garantie en probeerde in de plaats daarvan voor zover mogelijk voldoening te krijgen buiten het garantiesysteem. De twee voornaamste pogingen tot het vermijden van het garantiesysteem liepen echter slecht af. Een poging in 1810 om de Hong van Gnewqua II en Ponqua onder curatele te stellen werd onmiddellijk beëindigd door de Cantonese autoriteiten, die de Chinese curator arresteerden en verbanden naar Xinjiang. De curatele van vijf junior Hong-kooplieden in 1813, inclusief Conseequa, werd daarentegen niet stopgezet zolang geen poging werd gedaan om de bedrijfsvoering onder het monopolie te beïnvloeden. In beide gevallen werden enorme verliezen uiteindelijk ten laste gebracht van het gilde van Hong-kooplieden onder vigeur van de collectieve garantie. Deze periode kende ook grootschalige heffingen die door de overheid aan het gilde werden opgelegd. De Cantonese bestuurders onttrokken geld aan het Consoo-fonds voor velerlei doelen, variërend van militaire campagnes en het onderdrukken van piraterij in de kustgebieden (grotendeels succesvol vanaf 1810) tot de beheersing van overstromingen van de Gele Rivier en het verlichten van hongersnood, en van cadeaux voor de verjaardag van de Keizer in 1809 (voor een bedrag van 120,000 tael [\$166,667]) tot aan steekpenningen. In contrast met de gemiddelde jaarlijkse kosten voor de collectieve garantie voor onbetaalde buitenlandse schulden in de periode 1780-1799, ongeveer 81,050 tael (\$112,569), waren de gemiddelde jaarlijkse kosten sterk gestegen voor de periode 1800-1814, te weten tot 113,733 tael (\$157,963), ofwel met veertig procent ten opzichte van het gemiddelde over de vorige periode.

5. 'Te groot om te vallen' en het einde van het Cantonese garantiestelsel

De periode van 1815 tot 1852 is het onderwerp van Hoofdstuk 6 van dit onderzoek. Deze jaren kenmerkten zich door een heropleving van de handel, samenvallend met het einde van de oorlogen, alsook door voortgaande veranderingen in de bedrijfsvoering die gerelateerd waren aan de opkomst van de illegale handel in opium en aan de toenemende activiteit van kooplieden die buiten het officiële monopolie werkten. Vier van de vijf junior Hong die in 1813 onder curatele waren geplaatst door de EIC gingen in deze periode ten onder, inclusief Conseequa's Liquan Hong, die formeel werd gesloten na het overlijden van de eigenaar in 1823. De gemiddelde jaarlijkse kosten onder de collectieve garantie gedurende deze periode bedroegen 123,214 tael (\$171,130), een stijging van acht procent ten opzichte van de eerdere periode. De groep van Hong-kooplieden was tegen deze tijd sterk verdeeld geraakt in een select aantal succesvolle firma's en een meerderheid die moeite had te overleven.

Hoewel de informatie over door de overheid opgelegde heffingen voor deze periode gering is, toont een memorandum aan de Keizer uit 1839 dat ook officieel werd erkend dat de Hong-kooplieden aan hun financiële limiet zaten. De Hong-kooplieden hadden in 1819 toegezegd om 600,000 tael (\$833,333) te betalen voor werkzaamheden ter preventie van overstromingen van de Gele Rivier, en

vervolgens in 1826 om nog eens 600,000 tael (\$833,333) te betalen als steun voor de oorlog in Kashgar. De betaling van deze toezeggingen, in principe onontkomelijk, werd niettemin met keizerlijke goedkeuring herhaaldelijk uitgesteld tot en met 1839. Twintig jaar later was 136,151 tael (\$189,098) van de toezegging uit 1819 nog steeds niet betaald terwijl niets van de toezegging uit 1826 was nagekomen. Het moge duidelijk zijn dat de Qing overheid in feite bepaalde leidende Hongers had erkend als "te groot om te vallen" ("too big to fail"). Hoewel deze firma's in theorie onder druk konden worden gezet voor de betaling van alle belastingschulden en de gegarandeerde buitenlandse schuld, realiseerden de Cantonese bestuurders zich dat een groot risico bestond dat zij zouden omvallen, terwijl zonder hen het gehele Cantonsysteem zou instorten. In deze context beschermde de feitelijke status van "te groot om te vallen" in het bijzonder de vooraanstaande Yihe Hong van de senior Hong-koopman Wu Bingjian (Howqua II) tegen excessieve heffingen door de overheid, in tegenstelling tot de direct of indirecte staatssteun die de moderne toepassing karakteriseert van de doctrine van "te groot om te vallen".

In de laatste jaren van het Cantonese garantiestelsel leden de Hong-kooplieden enorme verliezen. Het stelsel werd ten slotte beëindigd door de eerste Anglo-Chinese, of Opiumoorlog (1839-1842). Deze laatste periode van vijftien jaar begint in 1829 en is het onderwerp van Hoofdstuk 7 van dit onderzoek. In dat jaar legde de EIC een lokaal embargo op aan de handel in een onsuccesvolle poging om een hervorming van het Cantonsysteem te forceren, terwijl de wetgever in New York dit systeem uit het veraf gelegen Canton tezeldertijd juist als inspiratie nam voor een hervorming van het bankwezen. Minder dan vijf jaar later was het Chinese monopolie van de EIC opgeheven; en toen de EIC zijn activiteiten beëindigde, begonnen zowel de Chinese als de buitenlandse crediteuren zich af te vragen of de Hong-kooplieden hun handel nog met winst konden voortzetten. Crediteuren hadden gerekend op de stabiele langetermijn-contracten van de Hong-kooplieden met de EIC als een fundament voor hun vermogen om schulden te betalen – zowel hun individuele schuld als collectief opgelegde schulden. Zonder de contracten van de EIC kon het vermogen van Hong-schuldenaren om geleend geld terug te betalen niet langer als vanzelfsprekend worden aangenomen.

Een vertrouwenscrisis was het gevolg, die nog verergerd werd door twee grote Hong-faillissementen die ontstonden terwijl de depressie van 1837 de wereld overging. De Hong-kooplieden gaven buitenlandse crediteuren te kennen dat zij de bewuste schuld nog jarenlang niet konden betalen. Britse crediteuren keken vervolgens naar de Qing-overheid, die het garantiestelsel in stand had gehouden, om deze grote particuliere schulden te betalen. Gedurende deze periode bedroegen de gemiddelde jaarlijkse kosten die aan de Hong-kooplieden werden opgelegd onder vigeur van de collectieve garantie 186,266 tael (\$258,703), een dramatische stijging van veertig procent ten opzichte van de eerdere periode. Slechts een klein gedeelte van dit bedrag was terugbetaald ten tijde van het uitbreken van de Opiumoorlog. Volgens de bepalingen van het Verdrag van Nanking werd uiteindelijk een bedrag van \$3 miljoen ineens, ter zake van de schuld van de Hong-kooplieden, op 23 juli 1843 overgedragen aan de Britse consul te Canton.

6. Transplantatie van collectieve verantwoordelijkheid

Ten tijde van ieder van de transplantaties die in dit onderzoek zijn betrokken, bestond de gedachte dat het principe van collectieve verantwoordelijkheid in een

eerder stadium succes had genoten, maar dat dit principe, zoals het voorlag, het beste zou functioneren na enige aanpassing. Hoewel het Chinese idee van collectieve verantwoordelijkheid voor schulden werd begrepen als een idee "dat de toets der ervaring zeventig jaren heeft doorstaan", was enige aanpassing daarom op zijn plaats. Het werd dientengevolge "omgevormd en aangepast aan de mildere eigenschappen van onze republikeinse instellingen", in de woorden van de hervormer Joshua Forman. Het garantiestelsel met verplicht staatstoezicht dat New York instelde in 1829 werd als voldoende succesvol beschouwd om door dertien andere staten te worden nagevolgd, die hun eigen depositogarantiestelsels invoerden. De moeizame ervaringen met deze staatsgarantiefondsen tastten vervolgens het idee niet aan van een collectief garantiestelsel dat spaarders zou uitbetalen in het geval van bankfaillissement, maar versterkten juist de gedachte dat een groter, nationaal fonds en een systeem meer in de lijn van verzekering benodigd was. Deze ontwikkeling, het onderwerp van Hoofdstuk 8 van dit onderzoek, had de invoering van het nationale depositoverzekeringstelsel in de Verenigde Staten ten gevolge, zoals dat werd ingevoerd tijdens de bankencrisis van 1933.

Jaren van rust in de bankensector, volgend op de nationale invoering van de depositoverzekering, bewezen de waarde van het systeem in de Verenigde Staten. Het succes was echter nooit zonder controverse, die bijvoorbeeld kleefde aan de geleidelijke invoering van een beleid van "geen verlies voor spaarders" in de beginjaren van het systeem, en aan het "te groot om te vallen" beleid van meer recente tijden. Het Amerikaanse experiment met depositoverzekering is sindsdien nagevolgd, behoudens (aanzienlijke) locale verschillen, in meer dan honderd landen verspreid over de wereld, zoals wordt besproken in Hoofdstuk 9 van dit onderzoek. Deze ontwikkeling is op twee vlakken opmerkelijk. Allereerst ontwikkelde een idee dat in essentie collectivistisch is zich tot een hoeksteen van de bancaire regelgeving in de Verenigde Staten, een land dat doorgaans als hoogst individualistisch wordt beschouwd. Ten tweede heeft dit collectivistische idee vanuit de Verenigde Staten over de gehele wereld gereisd.

Gedurende de tweeënzestig jaar waarin het heeft bestaan, leverde het Cantonese garantiestelsel zowel significante voordelen als serieuze problemen op voor de kooplieden en regeringsfunctionarissen die met en binnen dat systeem werkten. Het moedigde aan dat men opener omging met alle leden van het gilde en vermeed verstoringen van de handel, door een systeem te bieden voor de ordentelijke vaststelling en betaling van buitenlandse schulden, wat bijdroeg tot de kracht van het handelsmerk van de Hong als geheel. Het moedigde tevens roekeloos gedrag aan van Hong-geldnemers en buitenlandse crediteuren. Het faillissement van vele Hong-firma's werd bespoedigd door de zware schulden die ze verplicht waren te betalen onder het collectieve garantiestelsel.

Enige van de problemen die opkwamen onder het Cantonese garantiestelsel vertonen een opvallende gelijkenis aan de tekortkomingen die critici hebben opgemerkt in moderne depositogarantiestelsels. De geschiedenis daarvan vindt weerklank in de aandacht voor zaken als de omvang van de garantie, het meest doeltreffende niveau voor belastingen, de invloed van wettelijke beschermingsbepalingen en hun handhaving, ontwijking en ontduiking van het stelsel, roekeloos gedrag van spaarders en andere crediteuren en van bankiers ("moral hazard", de premie op het nemen van gevaarlijke beslissingen), instellingen

die “te groot om te vallen” zijn, en zelfs in het vertrouwen in het garantiestelsel zelf: elk van dezen is tegenwoordig van mondiaal belang. Deze onderwerpen komen aan bod in Hoofdstuk 10 van dit onderzoek, de Epiloog.

De geschiedenis van het Cantonese garantiestelsel, die als zodanig niet eerder is bestudeerd, biedt een aantal waardevolle lessen aan de hedendaagse wereld. Onder andere: (1) dat de belasting die een garantiestelsel ondersteunt gebaseerd moet zijn op een berekend risico van verlies; (2) dat het fonds en zijn verzekerden onderwerp van strict onafhankelijke supervisie moeten zijn; (3) dat wetten die zijn aangenomen om onvoorziene risico's te vermijden streng moeten worden nageleefd; en (4) dat niet alleen corruptie maar ook het wegsluizen van activa van het fonds streng verboden moet zijn. Geen van deze controlemechanismen werd nageleefd in Canton tussen 1780 en 1842. Wellicht het belangrijkste (5): garantiefondsen dienen de toezegging te vermijden om zonder limiet verliezen te compenseren, zoals dat in Canton eertijds was beloofd. Onbeperkte dekking verlaagde de economische prikkel voor verzekerden om zichzelf te beschermen onder het Cantonese garantiestelsel, en de groeiende last van ongelimiteerde aansprakelijkheid voor opgelopen verliezen bracht het stelsel zelf, en degenen die daaraan blootgesteld waren, tot de rand van het bankroet.